

Presentació

Benvinguts a aquesta sala de l'Institut d'Estudis Catalans on ens hem aplegat per a l'homenatge al nostre estimat col·lega Curt Wittlin. Per començar voldria esmentar aquells amics i companys que haurien volgut participar en aquest acte i no hi han pogut ser presents. S'han excusat el president de la Secció Filològica, Nicolau Dols, que avui ha de fer la conferència de cloenda del Postgrau en Correcció i Assessorament Lingüístic de la Universitat Autònoma de Barcelona, el qual substitueixo jo com a vicepresidenta, i el director d'Estudis Romànics i membre d'aquesta secció, José Enrique Gargallo, que participa en aquest moment a la Universitat de Barcelona en un congrés sobre espais de frontera a la península Ibèrica, el qual lamenta especialment no poder ser present en aquest acte, ja que ha estat un dels seus organitzadors.

La pandèmia de la covid-19 ens va obligar a ajornar aquesta celebració fa tres anys i avui que, finalment, l'hem poguda fer, alguns dels que llavors van acceptar contribuir a exaltar la figura de Curt Wittlin s'han vist obligats, per diverses circumstàncies, a participar-hi per Internet. Emili Casanova, que havia de ser a València a causa de les proves d'accés a la universitat, i Vicent Martines, que s'ha quedat a Alacant per obligacions familiars, presentaran les seves ponències en pantalla. El professor de la Universitat de València Tomàs Martínez, convalescent d'una intervenció quirúrgica, no ha pogut venir tampoc, però ens ha enviat un escrit molt interessant que jo mateixa llegiré.

El primer que vaig llegir de Curt Wittlin va ser el seu llibre De la traducció literal a la creació literària, guardonat amb el Premi Crítica Serra d'Or (1996), que em va impactar. Hi tracta un tema apassionant, i no sols per a tots aquells que es dediquen a l'estudi de la literatura medieval, sinó també per a aquells que, com jo,

es dediquen a la història de la llengua i de la cultura catalanes. Tothom, en un moment o altre, s'ha trobat amb aquestes traduccions del llatí o d'altres llengües que, evidentment, no són literals, sinó que són obra del traductor (o traductors) que reinventa les històries, interpreta els fets i hi afegeix nous elements que progressivament configuren una obra allunyada de l'original. I a mesura que la tradició traductològica es complica, a mesura que la bola de neu roda i creix, la tasca apassionant del bon professional de la literatura és anar estirant el fil i ser capaç de reconstruir i analitzar tot aquest procés creatiu. Cal dir que Curt Wittlin ho feia amb una gran intel·ligència i habilitat, i ho explicava de manera amena i atractiva per al lector. Hem tingut la gran sort que dediqués la seva atenció primordial a l'estudi dels nostres clàssics i que ho fes amb tant d'amor per la nostra cultura. Emigdi Subirats ha dit d'ell una cosa que m'ha agradat molt i que faré meua amb permís de l'autor: «Curt era suís de naixement, canadenc de professió i català de sentiment, de cor i d'ànima».

No sé si serem capaços de donar amb aquest acte senzill i breu la imatge total d'un home tan complet com Curt Wittlin, però estic segura que els participants (Emili Casanova, Tomàs Martínez, Xavier Renedo, August Bover, Vicent Martines, Albert Curto i Emigdi Subirats) faran el millor que sabran en honor del nostre benvolgut col·lega.

MILA SEGARRA
Vicepresidenta de la Secció Filològica